

11 кл. Опікун Тетяна Тетерева 2-22-2020

Мова/Граматика	Юля Щиглик
Читати	
Писати	Виконати завдання (копія доданна нижче)
Література	Ірина Кінах
Читати	Біографія (коротко) Івана Багряного (долучено). Зміст роману «Тигролови» Головні герої. Що таке Зелений Клин?
Писати	
Історія	Роман Дубенко
Читати	«Історія України» ст. 157-162, та матеріали роздані в класі: «Відродження Української Національної Свідомості»
Писати	
Географія	Тетяна Тетерева
Читати	Економічні райони і області України. Донецький район. Підручник ст. 136-139
Писати	Вправи 1-10 ст. 139-140
Культура	Марія Камінська
Читати	Український театр у княжій добі і театр козацьких часів Л. 14.15
Писати	Завдання ст. 170 Творче завдання ст. 173

Вправа: Прочитати речення, визначити підрядні речення місця, часу, умови, мети, причини, способу дії, наслідку, припущення.

Піду я, помандрую, куди глядять очі (Н.Заб.) _____

Уже третій день, як ревуть гарматні бої над околицями Медвина (О.Кос.)
_____

Я не скажу вам ні єдиного слова, якщо ви будете так зі мною говорити (Б.Грін.) _____

Спинився я тому, що добирав у пам'яті своїй доречних співів (Л.Укр.)
_____

Тому трава зелена, що вода близько (Б.Метл.) _____

Вона з мечем в руках боролась, але із ран її лилася кров (О.Ол.)
_____

Очерет шумів так, що аж заглушував думки (М.Коц.) _____

Хоч і сусіди були Грицько та Семен, але ніяк не могли поладнати (Б.Грін.)
_____

ІВАН БАГРЯНИЙ

(1906 — 1963)

Справжнє його прізвище Лозов'яга, народився в селі Куземи на Охтирщині в сім'ї майстрового робітника-муляра. Учився в Київському художньому інституті (інститут малярства). Тут почав і літературну працю. Дев'ятнадцятилітній поет, що вже друкувався в періодичній, в журналах *Глобус*, *Життя й Революція*, увійшов у коло київських письменників, які утворили групу під назвою МАРС (Майстерня Революційного Слова): Б. Атіоненко-Давидович, Г. Косинка, Є. Плужник, Д. Фальківський, в оточенні яких був відомий також Т. Осьмачка. Це була група, що виявила себе послідовниками харківської ВАПЛІТЕ, очоленої Хвильовим.

Крім лірики, Багрянному належить збірка поезій *До меж заказаних* (1927), віршований роман *Скелька* (1930), *Ave Maria* (1929), багато поем — *Гутенберг*, *Комета*, *Золотий бумеранг*, *Собачий бенкет*, *З камери смертників* та інші. Не все з написаного було видане, велика більшість друкованої й рукописної спадщини загублена.

Ітонацією та ритмікою поетичного рядка Багрянний нагадує свого ровесника Олексу Влизька; відмінне в них те, що Влизько — романтик моря, Багрянний — суходолу. Та обидва поети відчували, що „З життям ще довго треба грати і нести серце на відчай!” — Влизько. Обидва поети кликали — тримати й витримати! Гра „серцем на відчай” кінчилась обом неоднаково. Влизька розстріляли 1934 року, Багряного арештовували, катували, засуджували до концтабору, звідки він двічі втік. Доводилось йому жити, переховуючись, нелегально й напівлегально — в Харкові й на Харківщині, перед війною й під німецькою окупацією. Рятуючись від загрози бути знищеним однаково німцями й росіянами (єнкаведе), він пробирається на Захід, коротко перебуває у Львові, переховуючись і тут від гестапо, що мало арештувати його.

Короткий час Багрянний був в УПА, писав бойові пісні й марші, був політичним виховником. Тільки по війні Багрянний легалізувався, жив у таборах, потім приватно в Німеччині. Був засновником і керівником Української Революційно-Демократичної Партії, головою Української Національної Ради і заступником Президента УНР. Тут видав збірку поезій *Золотий бумеранг*, рештки загубленого, конфіскованого та знищеного (1926-1946), відновив роман *Тигрлови*, поспутив редакцією в першому виданні, із зміненою назвою на *Звіролови*, написав кілька творів для співу, покладених Григорієм Киястим на музику: *Пісня про Тютюника*, марші *Україна*, *Вставай, народе* та інші.

В еміграції Багрянний перейшов на прозу: великий роман про терор в Україні за часів „культу особи” — *Сад Гетсиманський*, трилогія *Буйний вітер*, вийшла перша частина *Маруся Богуславка* та фрагмент іншої частини в формі повісті — *Огненне коло*. По смерті вийшов роман *Людина біжить над прірвою*, написаний ще в Україні, невиданий роман *Люба*, про дівчат — героїнь збройного опору окупантам часів Другої світової війни в Україні. Багрянний — автор драматичних творів — *Генерал* (комедія), *Морітурі* (драма), *Розграм* (трагедія), а також поем-памфлету *Антон Біда* — *герой труда*, казок для дітей — з його ілюстраціями. Щойно тепер (в 1996 р.) появилася публіцистична спадщина І. Багряного в Україні під назвою *Публіцистика*.

Твори його перекладені багатьма мовами.

У ХХ столітті міста Владивосток та Хабаровськ були етнічно українськими. Територія на Далекому Сході, де звідусіль можна було почути українську мову, називалась Зеленим клином.

1905 року у містечко Уссурійськ завітав кореспондент і був шокований побаченим. Замість російської глибинки – традиційне українське село. На вулицях білі мазанки, покриті соломною, у кінці міста ставок, поруч відпочивають воли, люди вбрані у вишиванки. Всюди чути веселий український говір, і можна подумати, що перебуваєш десь у Миргороді або Сорочинцях.

Що ж робили українці за тисячі кілометрів від власного дому? Все почалося ще наприкінці 19 століття. Тоді, за домовленістю з Китаєм, Росії перейшли величезні території. Цар розумів, що зможе втримати ці землі, лише якщо там житимуть його люди. Оскільки Транссибірської магістралі тоді ще не було, дістатись у далекі краї можна було тільки кораблем з Одеси.

І відповідно саме тому українців на узбережжі Тихого океану було найбільше. Маршрут через Босфор, Суецький канал, повз Індію та Японію мандрівники долали за півтора місяця. Спочатку переселення оплачувала держава, згодом умови стали жорсткіші: треба було не лише оплатити квиток, а й прихопити зі собою 600 рублів, щоби придбати на місці все необхідне для господарства.

На початку 20-го століття українцем був кожен другий житель Далекого Сходу. Спочатку ці землі називали Закитайщиною, а згодом перейменували на Зелений клин. Навіть подавали клопотання царю, щоб назва стала офіційною. Був і власний прапор: жовто-блакитний із зеленою вставкою, що символізувала Тайгу.

Територія Зеленого клину — майже 1 мільйон квадратних кілометрів, тобто майже удвічі більша, ніж площа сучасної України. З 1909 року українці регулярно відзначали Шевченківські дні, організували товариство "Просвіта" й газету "Українець".

Читайте також: [В Україні є власні Мальдіви з оленями і кабанями](#)

1918 року, коли в Україні розгорілася боротьба за незалежність, українці прийняли рішення боротися за створення своєї держави на Тихому океані. Вважали, що якщо УНР стане самостійною, то й Зелений Клин автоматично відокремиться від Москви. Організували Далекосхідне українське військо з отаманом, та після невдач Грушевського, надії на незалежність розвіялись.

А з приходом комуністів почалась активна русифікація населення. Зараз частка українців серед жителів цієї території знизилася до трьох відсотків. Відомі також й інші етнічні скупчення українців — Жовтий Клин у Поволжі, Малиновий Клин на Кубані та Сірий Клин на півночі Казахстану.